

Arrest

nr. 106 937 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 15 oktober 2012 tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 november 2012 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS .

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. AVAKYAN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De door verzoeker ingediende aanvraag om, op basis van artikel 10 *juncto* artikel 12*bis*, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), toegelaten te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden teneinde zijn in België verblijfsgerechtigde echtgenote te kunnen vervoegen, wordt op 15 oktober 2012 niet in overweging genomen door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen. Deze beslissing, die volgens verzoeker op 18 oktober 2012 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“We hebben uw inlichtingenblad goed ontvangen.

Na onderzoek van uw documenten blijkt dat u een aanvraag wenst te doen als niet EU-onderdaan, in het kader van gezinshereniging (met name als echtgeno(o)t(e) of partner van een niet EU- onderdaan). Volgens onze gegevens blijkt u echter niet te voldoen aan de voorwaarden, voorzien in art. 12bis §1, 1^e

Ingevolge de wetswijziging van 8 juli 2011, die in werking trad op 22 september 2011 kan u de aanvraag bij het gemeentebestuur indienen als u al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien u vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in art. 12 bis § 2 bedoelde bewijzen overlegt. U bent in het bezit van een C-visum, wat geen toelating of machtiging tot verblijf inhoudt.

U kan de vereiste machtiging zijnde het D- visum aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in uw land van oorsprong

Als u echter meent dat uitzonderlijke omstandigheden u verhinderen hiervoor terug te keren naar uw land van oorsprong, kunt u een schriftelijke, aangetekende aanvraag tot regularisatie van uw verblijf richten aan de burgemeester van de stad Antwerpen (Grote Markt 1 - 2000 Antwerpen). Deze aanvraag kadert in toepassing van artikel 9bis en verwijzing naar artikel 10 en 12bis § 1, tweede lid, 3^e van de wet."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht. Tevens betoogt hij dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De bestreden beslissing door de gemachtigde van de Burgemeester van de Stad Antwerpen maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991. De beslissing is immers een "eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursd [...]"

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z.

dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; Rv.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; Rv.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

[...] Verzoeker is op 31.07.2012 met een visum type C (geldig voor 30 dagen) naar België gekomen.

Aangekomen in België en binnen de geldigheidsperiode van zijn visum meldt verzoeker zich via Centraal Loket te Antwerpen teneinde in het bezit te worden gesteld van een aankomstverklaring en een aanvraag gezinshereniging te doen in functie van zijn echtgenote, mevrouw [A.T.].

Voor zijn aanvraag steunt verzoeker zich op artikelen 10 en 12bis, §1,2° Vw en maakt bij zijn aanmelding alle bij wet vereiste documenten over aan verweerder (stuk 3).

Dat artikel 10Vw stelt:

[...]

Artikel 12 bis §1 stelt:

[...]

[...] *Dat in deze omstandigheden het voor verzoeker niet duidelijk is waarom zijn aanvraag via Centraal Loket voor vreemdelingen te Antwerpen niet aanvaard wordt daar hij volledig voldoet aan de gestelde wettelijke bepalingen van artikelen 10 en 12bis, §1,2° Vw en beschikt over een geldige visum.*

Dat in de bestreden beslissing aan verzoeker niet duidelijk gemaakt waarom dat het type visum dat hij beschikt niet aanvaard kan worden.

[...]

[...] *Verweerder verwijst tevergeefs in zijn motivering naar artikel 12bis §1,1° Vw om de aanvraag te weigeren daar dit artikel enkel van toepassing is op personen die reeds in een andere hoedanigheid gemachtigd zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk terwijl verzoeker gemachtigd is tot een verblijf van maximaal drie maanden en dient er toepassing te worden gemaakt van artikel 12bis §1,2° Vw en niet zoals verweerder stelt van artikel 12bis §1,1° Vw.*

Doorgaans zelfs als verzoeker een visum van type D zou hebben dan nog steeds kan artikel 12bis §1,1° Vw geen toepassing vinden daar dit visum een maximale geldigheidstermijn heeft van 90 dagen terwijl voornoemde artikel duidelijk stelt " indien men al in een andere hoedanigheid gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk". Deze bepaling is m.a.w. enkel toepasselijk op de personen die zich in het Rijk bevinden en in een andere hoedanigheid reeds gemachtigd zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden.

Door te stellen dat verzoeker geen aanvraag gezinshereniging mag doen op basis van 12bis §1,1° Vw omdat hij niet beschikt over een visum type D terwijl deze wetsbepaling op geen enkele punt een voorwaarde oplegt van het hebben van een visum type D enerzijds en anderzijds deze wetsbepaling niet toepasselijk is op verzoeker daar hij niet in een andere hoedanigheid gemachtigd is tot een verblijf van maximaal drie maanden schendt deze beslissing de formele motiveringsplicht en mist elke juridische en feitelijke grondslag.

De formele motiveringsplicht impliceert immers dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dit is geenszins gebeurd in de bestreden beslissing. Verweerder is hierin duidelijk gefaald.

Een formele motiveringsplicht impliceert tevens dat de beslissingen op "afdoende" wijze dienen te worden gemotiveerd. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Verweerder spreekt in zijn beslissing over het hebben van een visum type D conform de bepalingen van artikel 12bis §1,1° Vw dat verzoeker over dient te beschikken terwijl zulke formulering in de wet nergens terug te vinden is. Meer nog deze wetsbepaling is op geen enkele punt toepasselijk op verzoeker daar hij niet in een andere hoedanigheid gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden. Verweerder blijft volledig in gebreke te verwijzen naar de juridische gronden.

Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Dat uit de bestreden beslissing niet kan worden uitgemaakt wat juist de redenen zijn van het niet aanvaarden van verzoekers aanvraag tot gezinshereniging en meer bepaald het geldige visum waarover verzoeker beschikte op het moment van zijn aanvraag.

Verweerder geeft in zijn beslissing ook niet aan waarom geen toepassing werd gemaakt van artikel 12bis, §1,2° Vw, de situatie waarin verzoeker zich bevond.

Dat verzoeker immers zich bevond in de situatie zoals bepaald in artikel 12bis, §1,2° Vw.

[...] Dat artikel 12bis, §1,2° hieromtrent stelt:

[...]

In dit artikel is nergens terug te vinden dat men dient te beschikken over een visum type D om onder gelding van deze bepaling een aanvraag gezinshereniging te mogen doen.

Wat men hier wel terugvindt is dat indien men "gemachtigd is tot een verblijf van maximum drie maanden" men toepassing kan maken van deze bepaling, wat het geval was voor verzoeker. Op het moment van de aanvraag beschikte verzoeker over een visum geldig voor 30 dagen.

Artikel M2 van het Omzendbrief van 21.06.2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 stelt immers:

Als algemene regel blijft gelden dat een vreemdeling de machtiging tot voorlopig verblijf (MVV) in het buitenland moet aanvragen, meer bepaald bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (artikel 9, tweede lid, van de wet van 15 december 1980).

Op deze regel bestaan er drie uitzonderingen, waarbij de aanvraag in België zelf kan worden ingediend :
1. wanneer een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit toelaat om de aanvraag in België in te dienen (aanhef van artikel 9, tweede lid). Dit wordt bijvoorbeeld verder uitgewerkt in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, meer bepaald :

- artikel 23, dat ongewijzigd blijft;*
- het nieuwe art. 25/2. Dit handelt over vreemdelingen die zich in wettelijk verblijf bevinden en die voldoen aan de voorwaarden voor verblijf vastgesteld door de wet of de Koning. (3)*

((3) Het gaat hier om de zogenaamde " technische " aanvraag voor een machtiging tot verblijf (cf. laatste alinea bij de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van

de wet van 15 december 1980). Een analoog geval wordt voorzien voor de toelating tot verblijf, door artikel IIbis, §1,1° en 2° van de wet van 15 december 1980 (zie onder punt III).)

(...)

(...)

Deze drie gevallen worden hierna verder besproken.

B. Vreemdeling in legaal verblijf die voldoet aan de voorwaarden voor een MW (artikel 25/2 koninklijk besluit van 1981)

1. Voorwaarden

Het nieuwe artikel 25/2 bepaalt dat de aanvraag bij de gemeente van verblijf kan ingediend worden indien de vreemdeling voldoet aan de twee volgende voorwaarden

a) De vreemdeling dient op het moment van de aanvraag reeds gemachtigd of toegelaten te zijn tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig titel I, hoofdstuk 11 van de wet van 1980, of van meer dan drie maanden.

Het kort verblijf van maximaal drie maanden kan aangetoond worden door middel van ofwel een geldige aankomstverklaring, ofwel een geldig nationaal paspoort met binnenkomststempel, of desgevallend voorzien van een geldig visum. Voor onderdanen van de Europese Unie volstaat een identiteitskaart (cf. bijlage 2 van het koninklijk besluit van 1981)"

[...] Aldus kan er niet van afgeweken worden dat verzoeker op het moment van zijn aanvraag volledig onder de toepasselijke wettelijke bepaling viel en wel in aanmerking kwam voor een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 12bis, §1,2° Vw.

Voor het overige stelt dit artikel tevens dat indien dit het geval is, en aldus men naar België komt om te huwen, men hiervoor en enkel in dit geval over het vereiste visum dient te beschikken en ook binnen de geldigheid van dit visum het huwelijk dan wel partnerschap dient gesloten te worden. Aldus dat gedeelte van dit artikel slaat enkel indien een vreemdeling naar België komt met het oog op het afsluiten van een huwelijk dan wel partnerschap maar geenszins is bedoeld om uit te breiden naar overige gevallen. Dit is niet de geest van de wet.

Dat dit soort motivering geenszins afdoend is. Een motivering is meer dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Artikel 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Dat dergelijke motivering de beslissing niet kan schragen.

[...]"

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- verzoeker tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,

- *het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- *wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.*

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

[...]

Uit de voormelde motivering blijkt afdoende om welke reden de gemachtigde van de Stad Antwerpen heeft besloten dat verzoekers aanvraag tot gezinshereniging niet in ontvangst kon worden genomen.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeker het Rijk is binnengekomen, met het doel om te worden herenigd met zijn echtgenote, die in België gemachtigd is tot een duurzaam verblijf. Verzoeker voert in zijn inleidend verzoekschrift aan dat hij zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging steunde op de artikelen 10 en 12bis, §1,2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 12bis, §1,2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

De verwerende partij laat gelden dat uit de bewoordingen van artikel 12bis, §1, 2° van de Vreemdelingenwet blijkt dat voormelde bepaling betrekking heeft op de aanvraag tot gezinshereniging, ingediend door de vreemdeling die met een visum type C het Rijk is binnengekomen, met het oog op het afsluiten van een huwelijk of een partnerschap in België.

Terwijl verzoeker reeds voorafgaand aan zijn binnenkomst in het Rijk een huwelijk had afgesloten met zijn echtgenote, zodat duidelijk blijkt verzoeker in geen geval onder de toepassing van artikel 12bis, §1, 2° van de Vreemdelingenwet kan sorteren. Verzoekers beschouwingen, als zou hij volledig beantwoorden aan de wettelijke bepalingen van artikel 12bis, §1,2° van de Vreemdelingenwet kunnen derhalve niet worden aangenomen.

In zoverre verzoeker aanvoert dat het niet met de geest van de wet zou overeenstemmen om de toepassing van artikel 12bis, §1,2° van de Vreemdelingenwet te beperken tot de gevallen waarin men het Rijk binnenkomt met het oog op het afsluiten van een huwelijk, laat de verwerende partij gelden dat verzoeker zelf compleet voorbij gaat aan de ratio legis van het gewijzigde artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

In principe moet een aanvraag tot gezinshereniging immers worden ingediend in het buitenland op het Belgische consulaat. Alleen in de bij wet voorziene uitzonderingssituaties kan de aanvraag gebeuren in België via de gemeente.

De verwerende partij benadrukt dat artikel 12bis, §1,2° van de Vreemdelingenwet, zoals recent gewijzigd door artikel 6 van de wet van 8 juli 2011, werd ingevoerd om misbruik tegen te gaan en te voorkomen dat vreemdelingen met een toeristenvisum dat minder dan drie maanden geldig is, in België een procedure gezinshereniging opstarten.

Artikel 6 kwam tot stand na o.m amendement nr. 37 dat werd ingediend bij het wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging van niet-EU-onderdanen

In de verantwoording voor amendement nr. 37 staat de volgende tekst :

“Met meer dan 30 000 verblijfstitels per jaar is gezinshereniging het grootste migratiekanaal. Een goed beleid is onontbeerlijk om van deze verblijfsprocedure een opstap te maken naar een succesvolle deelname aan de samenleving. Wij stellen dan ook met verbazing vast dat onze gezinsherenigingsprocedure bijzonder soepel is en dat misbruiken niet kunnen worden uitgesloten. Bovendien werden de criteria voor gezinshereniging de laatste jaren nog verder afgebouwd. Hiermee gaat België opnieuw in tegen de trend in onze buurlanden. De vreemdelingen en de samenleving verdienen beter. Tijd om nu te durven veranderen. Wij gaan voor een eerlijk en correct migratiebeleid. Bijgevolg wordt met dit amendement in het bijzonder actie ondernomen opdat een aanvraag tot gezinshereniging niet langer in België zal kunnen worden opgestart door een vreemdeling die hier slechts over een kort verblijfsrecht van minder dan drie maanden beschikt. Dit zal het aanzuigefect en de proceduremisbruiken tegengaan waarbij vreemdelingen bijvoorbeeld naar België komen met een toeristenvisum, terwijl zij eigenlijk langdurig verblijf willen verkrijgen op grond van gezinshereniging.”

(Parl.St., Kamer, 2010-2011, DOC 53 0443/004, p. 12)

Artikel 12 bis, §1, 2° werd aangepast om te voorkomen dat buitenlanders als toerist naar België komen om vervolgens gebruik te maken van het recht op gezinshereniging.

Dit betreft een oneigenlijk gebruik van een toeristenvisum.

Om deze reden dient de buitenlander, die reeds een huwelijk heeft afgesloten in het buitenland, in beginsel een visum type D aan te vragen.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de Stad Antwerpen een zorgvuldige houding aan de dag heeft gelegd, door verder te onderzoeken of verzoeker onder de toepassing van één van de andere bepalingen van artikel 12bis, §1 van de Vreemdelingenwet viel. Verzoeker kan het de gemachtigde niet ten kwade duiden, dat verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging niet werd beoordeeld op grond van een bepaling die sowieso niet van toepassing zou kunnen zijn.

Uit de bewoordingen van artikel 12bis, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt afdoende dat verzoeker, als meerderjarige echtgenoot van een derdelander, slechts in twee gevallen de aanvraag tot gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet zou kunnen indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, met name indien hij reeds tot een verblijf van meer dan drie maanden zou zijn gemachtigd of indien hij buitengewone omstandigheden zou kunnen aantonen, die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Stad Antwerpen geheel terecht vaststelde dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden van artikel 12bis, §1, 1° van de Vreemdelingenwet, terwijl door verzoeker evenmin buitengewone omstandigheden waren aangevoerd. Aldus werd terecht geoordeeld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij het gemeentebestuur.

Terwijl door de gemachtigde van de Stad Antwerpen bovendien correct werd verwezen naar het feit dat verzoeker, bij gebreke aan buitengewone omstandigheden, een visumaanvraag dient in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in zijn land van oorsprong, ten einde een visum type D te verkrijgen.

Dienaangaande verwijst de verwerende partij naar de omzendbrief dd. 11.07.2001 waarin het volgende wordt gestipuleerd betreffende de gezinshereniging op grond van een in het buitenland gesloten huwelijk:

“Indien de vreemdeling(e) de bovenvermelde documenten bezorgt en voldoet aan de voorwaarden van artikel 10, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980, ontvangt hij (zij) een visum type D – gezinshereniging.”

De verwerende partij benadrukt dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins kan worden afgeleid, dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 12bis, §1 van de Vreemdelingenwet door het gemeentebestuur in ontvangst zou zijn genomen, indien verzoeker over een visum type D zou hebben beschikt. Nergens uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat werd

geoordeeld dat verzoeker geen aanvraag tot gezinshereniging mag doen op basis van artikel 12bis, §1, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat het niet beschikt over een visum type D.

Integendeel stelt de gemachtigde slechts vast dat verzoeker een visum gezinshereniging (type D) zal moeten aanvragen in zijn land van oorsprong om met zijn echtgenote te kunnen worden herenigd, tenzij buitengewone omstandigheden kunnen worden aangetoond.

In zoverre verzoeker verwijst naar een omzendbrief dd. 21.06.2007, laat de verwerende partij gelden dat deze verwijzing niet dienstig is, gelet op het feit dat artikel 12bis van de Vreemdelingenwet werd gewijzigd door de wet van 08.07.2011. Zulks werd ook geheel terecht opgemerkt in de bestreden beslissing van de gemachtigde van de Stad Antwerpen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Stad Antwerpen geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag tot gezinshereniging niet kon worden in ontvangst genomen.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. [...]"

3.3. Zoals verzoeker correct aangeeft, bepaalt artikel 62 van de Vreemdelingenwet dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en voorzien de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de aanvraag voor een toelating tot verblijf niet in overweging wordt genomen omdat niet blijkt dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden voorzien in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet dat de aanvraag bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats in België kan worden ingediend indien de vreemdeling reeds in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt. Hierbij wordt vervolgens toegelicht dat verzoeker slechts "in het bezit [is] van een C-visum, wat geen toelating of machtiging tot verblijf inhoudt".

Verzoeker betwist in wezen niet dat hij niet aantoonde zich te bevinden in de situatie voorzien in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, doch stelt dat hij zich aanbood bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen tijdens de geldigheidsduur van het visum type C waarover hij beschikte en dat hij zich voor zijn aanvraag voor een toelating tot verblijf aldus steunde op artikel 10 *juncto* artikel 12bis, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Hij geeft aan dat op geen enkele wijze wordt toegelicht waarom geen toepassing werd gemaakt van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dat hij op lezing van de motivering van de bestreden beslissing niet begrijpt waarom hij op deze laatste grond niet op ontvankelijke wijze de aanvraag kon indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in België.

De Raad stelt vast dat verweerder de bestreden beslissing heeft genomen verwijzende naar een door verzoeker ingevuld inlichtingenblad. Dit inlichtingenblad bevindt zich evenwel niet in het administratief dossier, doch wordt wel gevoegd door verzoeker bij zijn verzoekschrift. Uit dit inlichtingenblad blijkt dat verzoeker aangaf te beschikken over een paspoort voorzien van een visum type C voor toeristische doeleinden. In een email van verzoekers advocaat aan de stad Antwerpen van 8 augustus 2012 werd, onder andere, een kopie van dit paspoort met het betreffende visum overgemaakt. De Raad stelt opnieuw vast dat het administratief dossier overgemaakt door verweerder deze mail noch de in bijlage hierbij verzonden stavingstukken bevat.

Er dient verder te worden gewezen op de bepalingen van artikel 12bis, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet:

“De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.”

Het is niet betwist dat verzoeker zich bij zijn aanvraag niet heeft beroepen op buitengewone omstandigheden en dat hij geen ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of subsidiair beschermde en dat de punten 3° en 4° van voormelde bepaling in geen geval op hem van toepassing zijn.

Wel dringt de vaststelling zich op dat verzoeker zich aanbood bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen om een aanvraag om toelating tot verblijf in te dienen en hierbij een kopie van zijn paspoort voorzien van een visum type C voorlegde. Er dient – gelet op dit visum kort verblijf – te worden aangenomen dat verzoeker aldus aangaf zich te bevinden in de situatie waarin hij gerechtigd is in het Rijk te verblijven voor een maximumduur van drie maanden zoals bedoeld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Samen met verzoeker dient evenwel te worden vastgesteld dat verweerder op geen enkel punt heeft gemotiveerd of verzoeker op voorlegging van dit visum type C zich bevond in de situatie voorzien in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er kan niet worden aangenomen dat verweerder door enkel te motiveren over artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet – waarvan manifest blijkt dat verzoeker zich niet in de hierin voorziene situatie bevindt, nu hij op geen enkel ogenblik werd gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk – doch zonder een motivering te voorzien betreffende het meer voor de hand liggende artikel 12bis, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet is tegemoet gekomen aan de op hem rustende plicht tot formele motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing hem niet toelaat te begrijpen waarom hij niet voldoet aan de voorwaarden om op grond van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet de aanvraag te kunnen indienen bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats in België en dat de motivering aldus niet als afdoende kan worden beschouwd in het licht van artikel 12bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verweerder betoogt nog dat verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek dat de formele motiveringsplicht is geschonden, omdat bij lezing van zijn verzoekschrift zou blijken dat hij erin slaagt de motieven vevat in de bestreden akte weer te geven en aldus blijkt geeft hiervan kennis te hebben. Dit betoog van verweerder kan evenwel niet worden gevolgd, nu verzoekers – terecht – punt van kritiek net is dat hij niet weet om welke reden het door hem voorgelegde visum type C niet volstaat om de aanvraag in België in te dienen op grond van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en hij zich op dit punt dan ook niet op nuttige wijze in rechte kan verdedigen tegen de bestreden beslissing. Om dezelfde reden kan verweerder ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat louter op grond van het gegeven dat én de formele én de materiële motiveringsplicht worden ingeroepen zou blijken dat verzoeker kennis heeft van de redenen op grond waarvan niet wordt aanvaard dat verzoeker zich beroept op voormelde wetsbepaling. In zoverre verweerder in de nota met opmerkingen verder

uiteenzet om welke redenen volgens hem verzoeker zich niet kan beroepen op artikel 12bis, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, kan de Raad enkel opmerken dat dit een a posteriori motivering betreft die op geen enkele wijze is opgenomen in de bestreden beslissing zelf en waartegen verzoeker in het kader van zijn inleidende verzoekschrift dan ook niet op nuttige wijze kon opkomen. Een dergelijke a posteriori motivering is dan ook niet dienstig in het kader van huidig beroep.

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is aangetoond.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 15 oktober 2012 tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS ,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

I. CORNELIS